

Ponovno svoj

Oduvijek je bio siguran u sebe, u ispravnost svojih postupaka, svojih misli.

Ali ne i večeras. Ne zato što je sjedio nad zadacima iz fizike...kad bolje razmisli, jedino je u to bio posve siguran.

Kako je samo mogao biti toliko u zabludi?! Bio je posve zaslijepljen...prevaren.

Probudilo ga je lajanje iz susjedovog dvorišta. Bezvoljno je otvorio oči, maknuo pokrivač sa sebe i nekako se izmigoljio iz toplog kreveta.

Novo jutro osvanulo je u nekom blagom sjaju (očekivano za početak ljeta).

Blagoslov se osjeća već s prvim zrakama sunca, a grad kao da je primio novi dašak života.

Nadao se da će ga ta svježina razbuditi pa je izašao na terasu.

Sjeo je k roditeljima koji su već 'odradili' jutarnju kavu. Ovakvi obiteljski trenuci pružali su mu posebno zadovoljstvo...smirenost...sigurnost....

Još jedna stvar u koju je bio siguran.

No, i dalje je osjećao iscrpljenost. Prazninu. Bol. Nemir.

Do prije tjedan dana pokušavao se uvjeriti da je to zbog škole, i učenja, i mature, i fakulteta, i budućnosti. Nije imao snage priznati ni sebi ni drugima...da je bio slijep...zarobljen u tuđem svijetu. Jednostavno - to nije bio on.

Bilo mu je dosta laži i licemjerja...nejednakosti i takozvanih 'prijatelja'... ljubomore...odricanja slobode...odricanja SEBE!

Morao se maknuti od takvih misli! Hmm...što bi mogao raditi? Pogled mu pada na knjigu.

Osjeća tračak nade. Knjiga mu je oduvijek davala prostora za razmišljanje, pronalaženje sebe.

Kao da je gledao u neki novi drugačiji svijet...ali opet toliko poznat i blizak. Gledao je kako mu se misli preslikavaju u riječi, zatim u rečenice...u odgovore. Možda ipak...

Zvoni mobitel. Luka je. Mrzi kad ga se ovako prene iz misli. A da jednostavno ignorira? Ma ne...to bi bilo glupo..Ipak će se javiti.

"Ej, stari !...(Lukina standardna poštapalica)... danas gledamo tekmu u bircu...igra repka... moraš doć! "

"A...ovaj...ne znam...sutra pišem završni iz filozofije (lagao je).. možda ako uhvatim vremena."

"Daj, stari! I onak' previše filozofiraš."

"Dobro...možda navratim."

Nije volio lagati Luki. Nije volio lagati nikome.

Luka nije bio loš prijatelj, ali ponekad ga je stvarno izluđivao nabijavši mu na nos svoju vozačku. Stalno bi ga ispitivao zašto ne 'žica' roditelje da mu plate vozački, a dobro je znao da otplaćuju kredit za auto, a k tome još i plaćaju vrtić za njegovu mlađu sestru. Nije mu bilo lako odgovarati na takva, pomalo provokativna pitanja jer uvijek je nastojao pomoći roditeljima i ne tražiti ih baš sve što je poželio.

Nije bio od onih koji očekuju da im roditelji pored knjiga i markirane odjeće plaćaju još i ljetovanje s prijateljima i izlaske.

Iako je polovica njegovog razreda otišla prošlog ljeta na koncert Bon Jovia, on je svoju ušteđevinu čuvao za novi laptop jer je znao da će mu dogodine kada, ako Bog da, upiše FER, biti od velike koristi. A to je bila još jedna stvar koju mu je Luka zamjerio.

Naime, Luka nije nalazio baš nikakav smisao u višesatnom sjedenju nad knjigom .

Kad bolje razmisli, Luka nije cijenio ništa što bi uključivalo bilo kakav misaoni rad, osim ako to nije bila improvizacija pri nekom uletu.

Kao da mozak imamo samo za najjedostavnije naredbe.

Nikad nije razumio ljude čiji se radni dan sastoji samo od iščekivanja vikenda i pronalaženja novog mjesta za kavu ili pak proučavanja razlike u cijeni karfiola na placu i u dućanu. Uh..što ga je to ljutilo!

A tek oni koji jednostavno puštaju da im i najmanja briga oboji dan..pa ako i pronađu neki izlaz radije ostaju depresivni i zarobljeni u mislima da im to ionako neće donijeti bolje sutra pa zašto bi se onda uopće trudili.

Došlo mu je da vikne: "Čovječe , probudi se!!! Dok si živ nije kasno da se promijeniš.

Samo se odvaži i kreni jer sreća prati hrabre!

Tako je! Sada se sjetio! To je pomislio kada je zazvonio mobitel!

Bio je posve siguran... vrijeme je za promjene!

Obuzelo ga je neko olakšanje. Pa naravno! Istina, koliko god bila bolna, uvijek vadi iz okova neznanja i zablude.

Ponovno je bio jak. Ponovno je bio - on. Osjećao je da je sad sve na njemu.

Samo... kako će joj to reći? Nikad joj prije nije rekao NE, a u tome je i bio problem.

Da joj pošalje poruku... ili nazove?

Uh...treba mu zraka! Otići će do parka. Kad bi je barem putem sreo pa da joj kaže –SVE.

Sunce se već spremalo na zalazak no, još uvijek je nebu davalo onu crvenkastu notu. Zrak je bio svjež. Udahni, duboko!

Kako je lijepo kad male stvari izmame osmijeh na lice! Voli ovo doba dana.

Svaki korak bila je nova misao. Pokušavao se sjetiti barem jednog razloga zašto ju je zavolio. Nije bila ni po čemu posebna.

Oduvijek je želio djevojku koja bi mislila glavom, a voljela ga srcem.. prihvatila ga onakvog kakav jest.

S njom je činio upravo suprotno. Potrošio je sav novac od instrukcija kako bi kupio original Starke jer je ona izjavila da "ne kuži ljude koji, onak, mogu kupovati nekaj kaj nije original". Da stvari budu gore, samog je sebe uvjeravao da mu trebaju nove tenisice, a i na sniženju su.

Znao je da tako ne može dalje i da najprije sebi duguje ispriku što si je uskratio poštovanje i dostojanstvo jer to je ono što nas čini ljudima... sposobnost da mislimo i da živimo, volimo i nadamo se, a prave osobe i prave stvari doći će u pravo vrijeme na pravom mjestu.

Tea Jurinčić

4.pm

2012./2013.